

TÖHNÄ

3-94

TÖHNÄ 3/1994

JULKAISIJA:

Tapiolan Metsänkävijät ry.

PÄÄTOIMITTAJA:

Tommi Laakso

TOIMITUSSIHTEERIT:

Henna Oksanen
Kati Palsanen

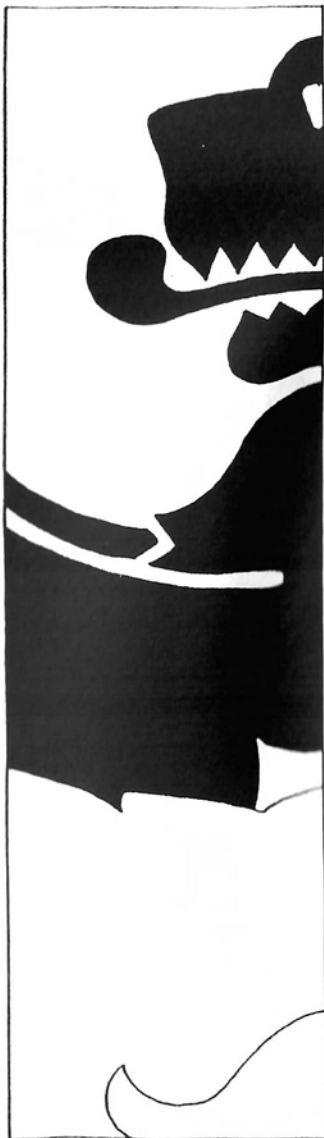
TOIMITUSKUNTA:

Tiia Helomaa
Mona Laine
Johanna Peltola
Maria Nuutila

PAINOPIIKKA:

Monikko, Espoo

Seuraava Töhnä ilmestyy joulukuussa.

PÄÄKIRJOITUS

Kesä meni taas vähän liiankin nopeasti ja partiotapahtumia riitti ainakin allekirjoittaneelle tarpeeksi. Piirin kesäleiri Jeturkasti oli varmaan monelle erittäin positiivinen kokemus. 14 johtajaa kävi valloittamassa Lapin villiä erämaata vaihteeksi hellesään saattelemana. Ruskan Kutsu keräsi yli 200 kilpailijaa kilpailemaan piirin mestaruuksista. Noin 150 ihmistä kokoontui juhliimaan Lippukuntamme 30-vuotista taivalta Karhunpesälle. Eli toimintaa on riittävästi jos vaan viitsii lähteä mukaan ja mikäli ei mieleistään tapahtumaa löydä niin ainahan voi itse järjestää sellaista.

Onneksi voin todeta että tapahtumien osanotto on taas lähtenyt pieneniseen kasvuun. Harvoin osallistuja edes ajattelee millaisen määrän työtä kyseisen tapahtuman järjestäminen vaatii. Esimerkiksi mainittakoon piirin syysmestaruuskilpailu Ruskan Kutsu, jonka suunnittelu aloitettiin lähes vuosi ennen itse kilpailua. Ainoana palkintona järjestäjille on runsas osanotto ja mahdollinen myönteinen palaute tapahtuman jälkeen. Kokemuksesta voi sanoa että joskus on partiomieli hieman koetuksella. Jo tavallisen Lippukunta retken järjestäminen vaatii ainakin kuukauden suunnittelun ja ennakkovalmistelut. Jos vielä kukaan ei muista sanoa, että oli ihan hauska ja hyvin onnistunut tapahtuma, ei järjestäjälle välttämättä jää kovin hyvä maku suuhun.

Tämä kirjoitus onkin tarkoitettu kiitokseksi kaikille eri tapahtumien järjestäjille ja niiden käytännön toteuttamiseen osallistuneille. Ja muistakaa jatkossakin lähteä mukaan kaikkiin mahdollisiin ja mahdottomiin tapahtumiin, sillä aina joku tai jotkut tekevät paljon työtä sen eteen että teillä olisi hauskaa.

T: FIGU

KUTSU-KUTSU-...

KUULEEKO
RUUSKA??

Ruskan kutsu

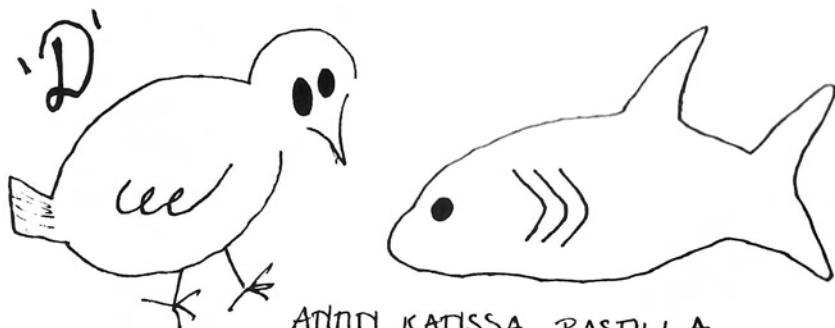
PIIRIN SYYSMESTARUUSSKABA

Katsoin ulos ikkunasta. Ulkona satoi todella rankasti, eikä ilma tuntunut ainakaan olevan parantumaan päin. Pakkasin rinkaani apinan raivolla ja kirosin hiljaa mielessäni tyhmyyttäni ja varsinkin vähintäänkin epäselvissä olosuhteissa antamaani lupausta tulla rastille tähän kilpailuun. Tätä se joutenolo tekee ihmiselle; mukavuudenhalu lisääntyy rutkasti.

Kun astuin ulos ovesta, sade oli lakannut ja mielialani kohentui hieman. "Ehkä tästä sittenkin tulee ihan nastaa", ajattelin ja marssin rinka selässä juhlallisesti autolle. Kun saavuimme Mikon kanssa Kattilajärven kisakeskukseen meille ilmoitettiin lauantain rastipaikkamme. Itse sain luvan olla "Bird-d" nimisellä linnuntunnistusrastilla. Rastipäällikkö Veka kuulemma saapuisi aamulla, joten illan aikana minulla ei juuri tekemistä ollutkaan. Ainoana negatiivisena kokemuksena voidaan mainita ruokailuvälineitten puute; ne olin unohtanut kotiin. No, mutta pummilla pääsee...

Lauantaina heräsin lähes omin voimin klo 5.30. Aamupala, kamat autoon, hieman odottelua ja matkaan. Veka ja Hai saapuivat noin puoli kahdeksalta, jolloin kolmikkomme suuntasi kulkunsa kohti Nuuksionpäättä. Pienen suunnistusvirheen takia kävelimme n.7 km:n ylimääräisen matkan, mutta ainakin kunto kohosi ja lopulta pääsimme oikealle rastipaikalle.

Täällä Kyykkä, joka oli odotellut meitä tunnin verran alkoi huutaa viattomille retkeilijöille järven toisella puolella. Kyllä hän vähän nolostui kun ilmestyimme aivan toiselta suunnalta näkyviin.

Rastitehtävänä oli tunnistaa linnunlaulua nauhalta. Tämä onnistuikin suurelta osalta kilpailijoita varsin hyvin. Pian oli viimeinenkin vartio poistunut ja palasimme suuremmilta kommelluksilta takaisin Kattikselle.

Syötyäni kävi käsky mennä EA-rastille auttamaan ruuhkan purkamisessa. Kun pääsin sinne, minulle kerrottiin, ettei mitään ruuhkaa ollut olemassakaan. No, takaisin kisakeskukseen ja vapaa-ajan pariin. Kävin yörastilla ja saunassa ennen nukkumaanmenoa. Eipä olleet hirvittävän valaisevia kokemuksia kumpainenkaan.

Sunnuntaina oli jälleen aikainen herätys, mutta se meni jo rutiinilla. Nyt oli rastipäällikkönä Tua, joka hoitikin homman varsin hyvin. Enne vartioiden tuloa kävimme varsin kiivasta väittelyä koskien Ossin valokuvauslehtiä. Tämän kuitenkin katkaisi ensimmäisten vartioiden saapuminen. Sitten alkoi sade. Rastilla oli ramborata, jota meillä oli määrä valvoa. Seisottuani 3 tuntia sateessa anorakki päällä oli huumori ja vähällä loppua. Onneksi koin sadistista mielihyvää katsoessani kilpailijoiden ryömimistä kurassa. Vihdoin klo n. 16.30 saimme käskyn sulkea rastin. Se kävi nopeasti, eikä maaliin ollut pitkä matka.

Viikonloppuhan siinä meni, mutta ei oikeastaan hukkaan. Vaikea tunnustaa, mutta itseasiassa minulla oli hauskaa!

Kilpikonnat

Anna "**Ansku**" Tukia:

Innokas balleriina partiolainen, joka tykkää partiossa kaikesta; Anskun mielestä kivointa on leirit, kokoukset ja kaverit.

Kirsi "**Kirsikka**" Kaikkonen:

"Mua ei saa sanoa kirpuks..." Ahkera ja mukava, tykkää reduista ja leireistä.

Susanna "**Suppu**" Rauta:

Innokas piirtäjä, jonka mielestä leirit on kivointa. Kikattaja.

Nea "**Nekku**" Leinonen:

Anskujen kaveri, aina iloinen. "Musta suorittaminen ja redut on kivointa partiossa!"

Anna-Maria "**Ansku**" Haajosalmi:

Vartiomme "uusi" tulokas, jonka mielestä kaverit ja redut on hauskinta.

Maaret "**Marsu**" Vuorenmäki:

Sussun hyvä kaveri, joka pitää kokouksista, leikkimisestä ja kavereista.

Suvi "**Sussu**" Hack:

Marsun hyvä kaveri. "LEIKITÄÄN!!!"

Hanna "**Hannes**" Lassinen:

Ensimmäisten joukossa kololla... tai yleensä eka. hauska ja puhelias.

Johtajina toimivat: **Russe** ja **Arska**

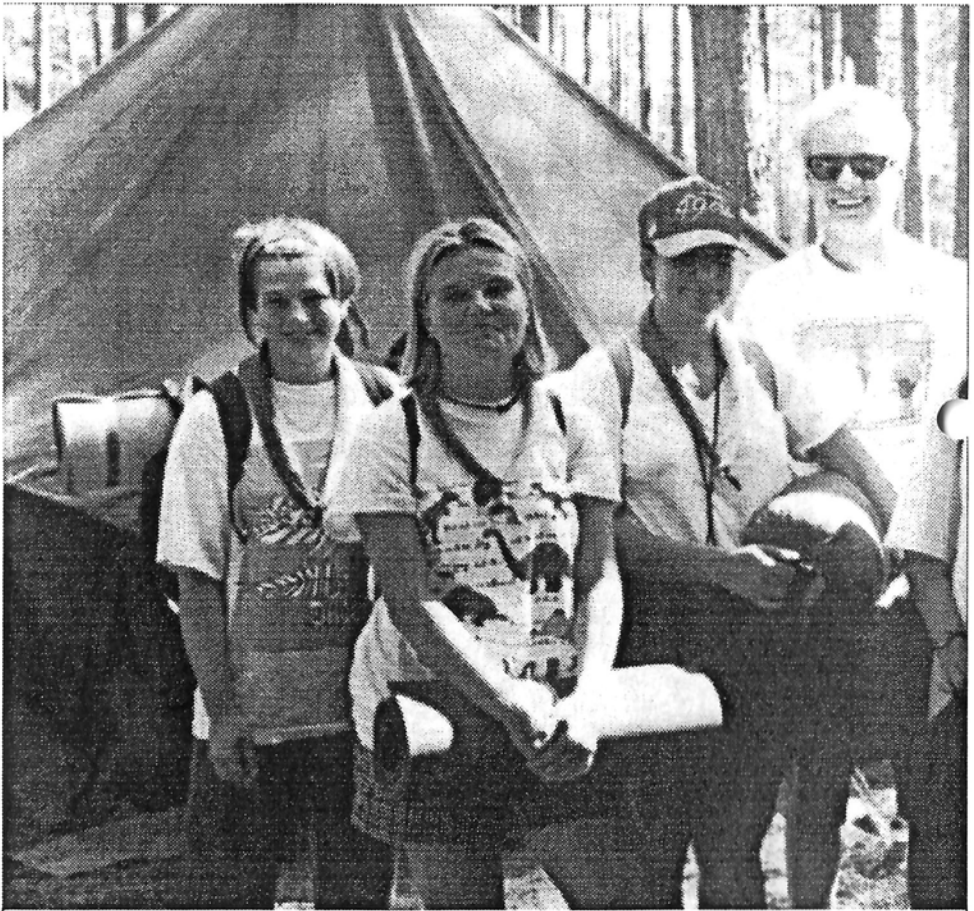
JETURKASTI

Aurinkoa, pölyä, uimista ja hyvää ohjelmaa, mitä muuta pieni partiolainen voisikaan kesäleiriltä odottaa!! Leiri alkoi tietysti rakennusleirillä, jossa opettelimme kaarihallin pystytyksen saloja, pakoilimme hirveitä nakkeja ja saimme jopa omaakin savua hieman pystytettyä.

Ison pölypilven keskeltä hurautti eräänä aamuna sitten iso bussillinen täynnä pieniä ja vähän isompiakin TapMelaisia ja leiri pääsi kunnolla alkamaan. Johtajien suosiollisella avustuksella pienimmätkin sudarit saivat telttansa pystytettyä eikä kukaan joutunut nukkumaan taivasalla.

Leirin ohjelma oli ainakin minulle todella positiivinen ylläri. Ohjelmapisteet oli jaettu kuuteen "laaksoon", joissa jokaisessa

oltiin puoli päivää. hyrrässä eli tiedelaaksossa sai ihmetellä tekniikan hienouksia tai vaikka rakentaa itse katapultin. Kuomassa tutustuttiin kansainvälisyyteen ja Vasamassa egologian ihmeisiin. Ruuhi saavutti suuren suosion, koska siellä sai polskutella vedessä niin paljon kuin jaksoi ja uimiseen eivät ainakaan sudarit olisi ikinä kyllästyneet.

Ruukussa sai taiteilla kasvoihinsa inkkarimaalauksen tai säikäytellä johtajia maalaamalla itseensä kamalia tekohaavoja. Kaikkein mieleenpainuvin laakso oli ainakin minun mielestäni Tarulaakso, joka oli sekä isoille että pienille partiolaisille todellinen seikkailu! Laakso alkoi hienolla tarinalla, jonka jälkeen lähdettiin ryhmässä etsimään ja ansaitsemaan pahojen henkien sulattamia taikavaimia, joiden avulla maailmasta tulisi hyvä paikka kaikille. TapMen sudaripojat ainakin innostuivat ohjelmasta niin, että vanhan

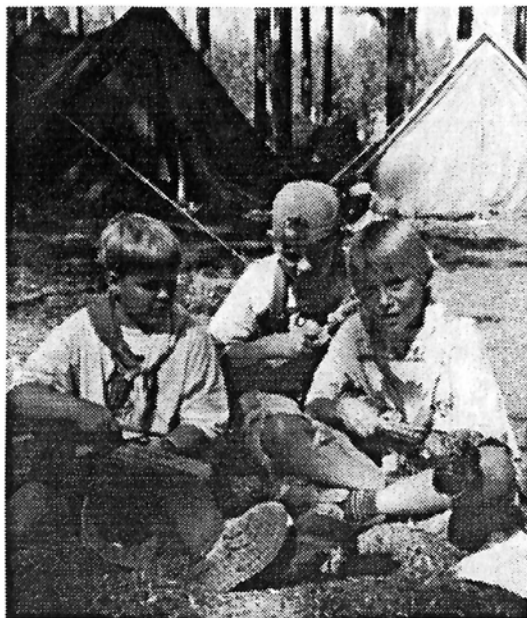

savunjohtajan oli vaikea pysytellä hirveässä vauhdissa mukana.

TapMen oma ohjelmapiste oli Hyrrässä. siellä sai viehkeiden neitosten opastuksella testailla älykkyyttään erilaisilla älypeleillä ja vaikka tehdä poliisiopiston pääsykokeen. Itse en ainakaan halunnut kuulla testieni tuloksia!!

Sunnuntaina oli tietysti vierailupäivä ja kaikki saivat paljon karkkia ja puhtaita T-paitoja, jotka olivat pölyn keskellä todella tarpeen. Sudarit lähtivät vanhempien mukana kotiin ja niitä tuli tietysti hirveä ikävä!!!

Vartiolaisille ja johtajille oli vielä ohjelmassa retkikunnat. Rekut toimivat hieman vaihtelevalla menestyksellä, osa oli oikein hyviä osa taas hieman epäonnistuneita. TapMelaiset osallistuivat ainakin kirjansidonta-, Survival-, kalastus-, maastopyrä- ja lappirekuille. Maastopyöräilystä erityisesti Nanna toi TapMelle mai-

netta ja kunniaa olemalla ainut kauniimman sukupuolen edustaja huimassa vauhdissa.

Jeturkastilla ekoiltiin oikein toden teolla. Kaikki jätteet lajitteltiin miljoooniin eri laatikoihin ja säkkeihin ja kuskattiin lajittelukeskukseen, josta ne sitten vietiin edelleen kierrätettäviksi. Lajittelu toimi ennakkoluuloista huolimatta ihan kohtuullisen hyvin. Ekoilun haittoina mainittakoon, että leiriltä ei saanut ollenkaan jätskiä, koska pakasteet olisivat olleet eko-meiningin vastaisia. Porottavassa auringon paisteessa ei jäätelö kuitenkaan olisi niin kovin vastenmielistä ollut!

Muuten ruokahuolto pelasi oikein hienosti ja ruoka oli melkein kuin tyttöjen tekemää! No, vitsi, vitsi!! Suurkiitos vaan kokkipojille, ensi kesäleirillä uusiksi eikö vaan! Vaikka leirin organisaatiossa ehkä olikin aukkoja ja kaikenmaailman nakkeja olikin hieman runsaanpuoleisesti, niin hauskaa meillä silti oli!!!

Kotiin Tapiolaan saavuimme paitsi ruskettuneina ja onnellisina myös äärimmäisen likaisina. Jonkun äiti totesikin, että nyt sitten alkaa tämä äitien leiri - pyykkileiri!

Se siitä sitten ja lopuksi POKSAHDIT!!

Tua

VAELLUS - Saariselkä

6.-14.8.1994

Tiinan ja Hennan vaellus alkoi vähän, ex-tempoteesti, lähinnä edellisenä iltana suuri "vaellusryhmämme" päätti lähteä messiin. Ruokaryhmämme koostui Tiinasta ja Hennasta sekä telttaryhmämme Tiinasta ja Hennasta. Rinkkamme painoivat miehekkäät 22 ja 21 kiloa. Joista suurin osa ruokaa, tuubeja. Varusteemme olimme jakaneet tasapuolisesti, Tiinalla oli teltaa, Hennalla ruuat, tuubeineen, sekä trangia ja sinoli.

6.8. Junamatkamme alkoi mukavasti jutustellen henkeviä, sekä mutustellen Tiinan tarjoomia sämpylöitä. Vietimme myös pienimuotoisia hyttibailuja. Ravintolavaunussa munkit tarttuivat kurkkuumme joutuessamme kuuntelemaan sedän ex-vaimon / ex-tyttöystävän / vaimon / tyttöystävän siskon miesseikkailuja Kotkan meripäivillä. Siis silleen. Hyttiimme mahtui yövieraita tohon ja tohon, tohon ja tohon, tonne ja tonne. Yöme vietimme nukkuen tukka putkella 45°:n kulmassa.

7.8. Bussimatkamme sujui... melkein puhuimme norjaa hollantilaisen puukenkämiehen kanssa. Lohikeiton jälkeen Killopäällä lähdimme kevyesti kirmaamaan rinnettä ylös. Ennen Taajostupaa olimme jo eksyksissä K:n alla (eli lähinnä Taajostuvan pihassa). Illalla huomasimme telttamemme olevan ei-vedenkestävä, ei-tuulenkestävä, sekä pituus- että leveyssuunnassa liian ahdas. Lähetimme UFOILLE pihkapommeilla valomerkkejä.

8.8. Aamulla heräsimme kupla otsassa kosken iloiseen lorinaan. Lounaspaikalle löysimme (ihme kyllä) suoraan suunnalla. Matti sai vatsatautikohdauksen ja ilmaisi sen melkoisen norjaksi. Lähtö viivästyi kalpean sekä yliheikon Matin vuoksi puolisen tuntia. Lähdimme Mikon ja Kaisun suunnituksen turvin seuraamaan Figun, Matin ja Sannan nuolia (joita emme kuitenkaan huomanneet). Ennen telttojen pystytystä tehtävänäimme oli vielä ylittää joki, jossa oli vettä vain nilkkoihin asti. Toisilla on nilkat reisien kohdalla. Onneksi olimme lämmittäneet Porttikosken saunan JUURI rautalaisia varten! Siinä sivussa pääsimme itsekin saunaan. Figua kalaonni onnisti, mutta Mattia vaivasivat pahemman luokan painajaiset. Ei ole mukava nukkua teltassa, jonka päälle ajaa traktori. Tämän kuuluvat muutkin.

9.8. Heräsimme mukavaan hientuoksahdukseen "saunateltassamme". Helle oli melkoinen. Aamupäivän matka tuntui kestävän ikuisuuden. Lounaalla pohdimme, onko Laakson sairaala kuitenkaan se paras hoitopaikka. Itse emme ole kokeneet parantuneemme siellä mitenkään merkittävästi. Iltapäivällä Tiina ja Johanna hytyivät Vuorikauriin vauhtiin Kaarhepään rinteillä. Mutta Vuorikaurispa pysyi melkein poikien vauhdissa! Yöksi taapersimme Sarviojalle, jossa kämppä oli siirtynyt.

10.8. Aamulla jokainen sai näyttää taitonsa rapetsilla joen päällä. Lounaan söimme arktisissa olosuhteissa unelmoiden "PÄÄRADAIS" -kurun ropiikin tuulissa, mutta ehkäpä kylmyys johtui siitä, että ME olimme niin teknoviileitä (ja Figu renttuviailee). Pettymys oli melkoinen. Jos tällaista on paratiisissa, millaista on helvetissä. Iltapäivällä kävelimme korkeuksissa. Löysimme luntakin. Tämä kaikki huipentui Sokostiin. Saat multa markan, jos meet kamelisti Sokostille! En mä taida, kun se on niin viilee. Mieti miten siistii olis kaydä paskalla yli 700:ssa metrissä? Alastullessa piti pitää kieli keskellä suuta. Kovat (Pete-) jätkät menee alas omia polkujaan - ja väärälle puolelle kurua. Illalla jotkun oli vähän väsyneitä ja VÄHÄN levottomia. Montakos teitä oikein on teistä lähtee noin kova ääni? (vastaus:5) Onneksi emme päässeet pesemään Sokostin hikiä pois, koska Luurojärven sauna oli palanut. Osa nukkui sisällä, ja parhaat ulkona. Sisällä singlet omalla puolella ja parit omalla puolellaan. Ja mihin katosivat Peten VAGUUMPAKATUT MIITWURSTIT??

11.8. Aamuilytyksen jälkeen GORE- sekä SYMPATEX -miehet kuivasivat sukkiaan. Ja mitä kävi NOKIA-miehille? Lounaan söimme Tuiskukurussa. Lähtömme viivästyi täällä kertaa, koska pojat lähtivät hakemaan BOOLIMALJAPAHKOJA. Teroooo, äläääää, KIKANKIKANKIKAN. Tuiskukurua pitkin kulkee vain TOSIMIEHET. Pidimme kahvitaun, ja Kaisu söi itsestään lisääntyviä meetwursteja?? Jos Matti seisoo tässä vasemmalla jalalla ja Mikko seisoo tossa käsillään ja Sanna ottaa sitten täältä kulmasta valokuvan. Yöksi ennätimme Kotakönkääle.

12.8. Aamuherätyksemme vevyi inasti. Kello 12 on turvallinen herätä. Tunti kävellään ja kaks sekunttia levätään. Ilman karttaa on hyvä suunnistaa. Lounasta keittelimme Rautulammen hieman tuulisella PIITSILLÄ. Ootsä noilla kengillä vaeltanu koko viikon????! Mitä vikaa on SNOOPY-vaelluskengissä? Figu viihdytti meitä pienellä Tommi Laakso -striptease show:lla. Viimeisen päivän viimeinen matka päättyi Poroerotuksen kohdalle, jossa puristimme kyynel silmäkulmassa viimeiset turahdukset lukuisista tuubeistamme. Saimme seuraa inaporosta sekä saksalaisesta. KAAIISUUU! ja Kaisu vastaa: NEIN, NEIN, NEIN, NEIN, ja siinä tohinassa jäivät vaelluskengätkin jalkaan. Yöllä testasimme kuka osaa parhaiten kuorsata Knocking on heaven's door. Koska oli liian kuuma, pojat päättivät lähteä kalsareissa valokuvaamaan. Oli siinä saksalaisella ihmettelemistä.

13.8. Viimeisenä aamuna oli selkeästi jo pulaa VR:n vessapapereistakin. Kirmasimme Kiilopään huipulle kuin vanhat konkarit 160 vaelluskilometrin jälkeen. Viimeiset HARTSPORTIT kurkuista alas. Rinnettä alas, viimeiset ryhmäkuvat - ja saunaan. Kummastelimme sitä "tuoksua", jota omat kehomme levittivät steriiliin ympäristöön. Jokaisella taisi olla geelit ihan omasta takaa. Ai tältä tuntuu olla puhdas?? Useiden tuntien odotus ruokapöydässä palkittiin maukkaalla aterialla. Figu, Matti ja Sanna, Mikko (alias Remu), Sini, Lilli, Johanna, Mona, Retu ja Tero, Kaisu, Pete sekä Tiina ja Henna läksivät kohti kotia onnellisina ja mieli täynnä kivoja muistoja. Kunniainnointia urhealle Sannalle, joka ensimmäistä kertaa elämässään käveli rinkka selässään (ja se oli vielä Matin vanha halti...)

Kirjoittivat:

TYTTÖWALTSUEN IKIOMA

RANTAREDU

NUUKSIION

Oikeastaan kämmäily alkoi ja torstai-iltana shoppaillessamme Kotihallissa. Kun olimme ostaneet kaikki varmasti kaikki tarpeelliset elintarvikkeet, kävelimme amerikkalaisine nyytteinemme Keijiksen kololle ja takaisin. (älkää kysykö miksi!) Haukset olivatkin jo aika turtana joten tiesimme, että ojentajalihakset tulisivat olemaan kovilla seuraavan päivän koitoksella. Solvallaan lähtöselvitys ei tuntunut sujuvan ongelmitta. Lähteäkö polulle vai eikö?!? Kaikki tiet vievät Solvallaan! Kokeilimme niitä kaikkia. Kiinteät pakara-, pohje- ja reisilihakset tulivat ojentajien ohella vielä kiinteimmiksi. Täällä meillä Nuuksiossa on tapana hiihdellä kivisillä mukulakiviladuilla. Kertakäyttösuokset ovat tulleet muotiin. Solvallaan reitit ovat nimetty amerikkalaiseen malliin: 0.9 Street ja 2.9 Avenue kävivät meille hyvin tutuiksi. Koira. Koko illan käppäilyämme löysimme sopivan yökohteen "tois puolelt järvee." Majoittauduimme ja söimme. Pariisilaiset pitävät pippurisesta hienhajusta (KRÄÄM BONSUUR). Los kuukahdos! Russe vietti mielenkiintoisen yön tutkimalla maan pinnanmuotoja.

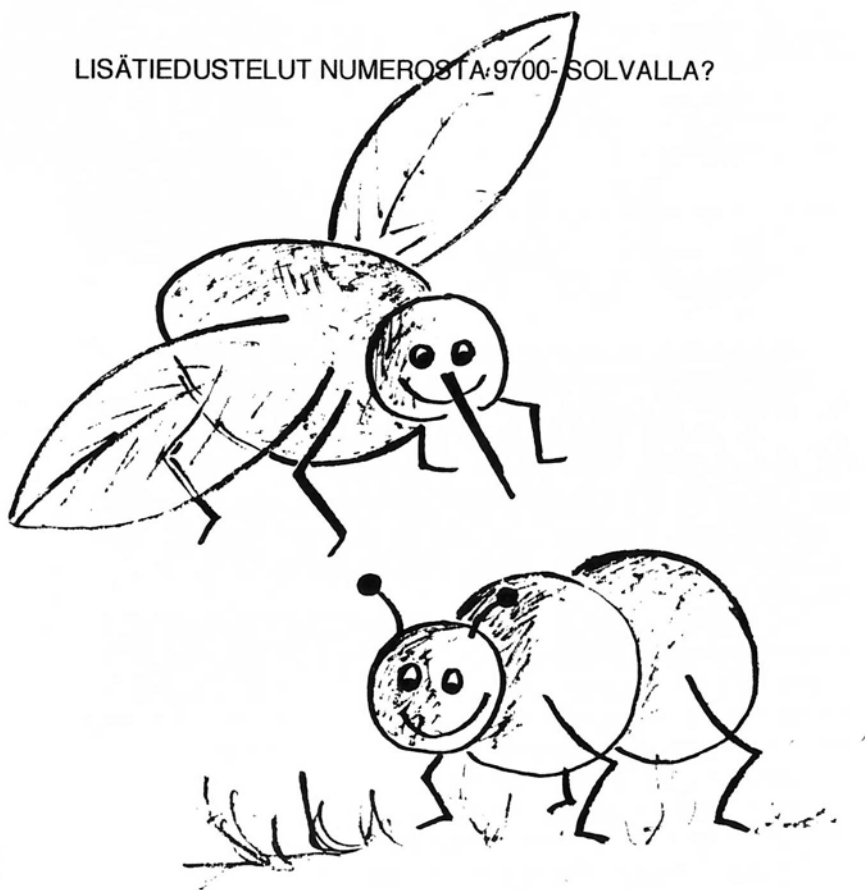
Aamulla heräsimme ihanaan lentokoneiden hurinaan ja rakennustyömaan ääniin. Joku selvästikin rakensi mökkiä telttamme viereen, tai siltä se ainakin kuulosti. Limppisen puuron jälkeen siirryimme tois puolell järvee ihanaan paikkaan muurahaisten ja hyttysten keskelle. VIHDOINKIN PÄÄSIMME UIMAAN! Ensin oli kuitenkin pestävä kallio muurahaisista. Annu raivasi sitten uimareitin limasta. Muutkin uskaltautuivat kokeilemaan Annun vesielämää -se kun näytti niin mielenkiintoiselta. Pohja oli mukava "juurakkobobi", joten jouduimme pyyhkimään itsemme mudasta. Ja jälleen taistelimme hyttysarmeijoita ja muurahaispataljoonia vastaan. Aseenamme oli R23V ydinkädet, mutta silti hävisimme -O.H.V.I. los patalianos. Pujoksia osmonsolmuja, lepäilyä, luonto-ohjelmaa, Arska jatkaa osmonsolmun pakertamista, muut lepäilee. Annun luonto-ohjelmassa ei tapahtunut mitään, ennen kuin Annu itse astui estradille. Pommieksperetti Russe Mäkkaiverin mahtava pommishow. JA SIT PEUKKU LENTÄÄ! Annu otti ohjelman vähän turhan vakavasti ja lensi peukkunsa perässä järveen. Annu meinasi hukkuu: Mä en jaksa uida... Mun saappaat vetää mua pohjaan!!! (voihan sitä ämpäriinkin hukkuu!) Ohjelma kävi sitten vähän raskaaksi, joten vähän lepäiltiin. Arska Osmonsolmu: "Tää kohta ei mee... Katotsä Tiina?" Ja täti auttaa... Arska-tädin ompeluohjelma, jossa ensin poksutellaan ja sitten ommellaan. Tätä aina pienenä tehtiin. Tuntuuko tutulta? OMPELUKUVIA.

Limun-juonti-lakun-läpi-kisa. Tiina ja Russe voittivat LPK:n johtavat tähdet. Annun ohjelma: kankaanpainantaa. Iltapala ja nukkumaan. Posket ja masu naurusta väsyneinä.

Aamulla (aamupalan jälkeen) marssimme Solvallaan...Kevyt tunturivaellus, jossa ensin hiki irtosi, sitten virtasi ja lopuksi roiskui! Nääntyneinä pulahdimme yhteen niistä pitkäjärvistä. Toiset viihtyivät järvessä vähän pidempään kuin toiset... Urheiluopiston pihalla trangia porisi asiallisten waltsutyttöjen ollessa asiallisina asiattomalla alueella. Lopuksi odottelimme vain Arskan äden saapumista.

Reissulta palasimme kiinteinä, kuolleina, ruhjoutuneina, syötyinä (muurahaiset ja hyttyset), syöneinä, ryytyneinä, vireinä (Annu), väsyneinä ja muutenkin mukavina.

LISÄTIEDUSTELUT NUMEROSTA 9700 SOLVALLA?

Läsnä : Annu , Arska , Russe ja Tiina

Auto nieli alleen märkää, kiiltävää asfalttia pimeänä perjantai-iltana. Kuuntelin toisella korvalla Tiinan ja Marian juttuja ja keskityin ajamiseen. Karhunpesällä olisi vielä vaikka millä mitalla hommaa, ennen kuin kämppämme olisi valmiina sunnuntain suureen juhlaan - rakkaan lippunkuntani 30-vuotissyntymäpäiviin. Ehditäänköhän me? Sujuukohan kaikki hyvin? Ketäköhän juhliin tulee? Ja onkohan niitä kahvinkeitimiä nyt tarpeeksi?

^{SAUNAN} TAPME 30v.

Karhunpesän pihassa seisoj punainen bemari. Figunkin autolastillinen oli päässyt perille. Kati, Matti sekä Lillabacken kanniskelivat tavaroita sisälle. Meidän porukkamme ryhtyi avuksi. Illan aikana me tytöt kirjoittelimme puhtaaksi historiapolun sekä siivosimme keittiön. Vanhoja valokuvia selaillessani tajusin, että lippukuntamme ei todellakaan syntynyt minun liittyessäni partioon. Tapiolan Metsänkävijöihin tuntui liityvän niin paljon muistoja, niin monia ihmisiä, niin monia vuosia. Miten en ihmeessä ollut sitä aikaisemmin tajunnut?

Lauantaina johtajia alkoi saapua enemmänkin. Kaikille riitti hommaa. Pihaa oli siistittävä, nurmikko niitettävä, hiekkakasa oli siirrettävä pois rappusten edestä ja kämppä oli saatava myös sisältä siistiksi. Johanna, Mona, Kaisu sekä Eevis laittoivat kakkuja valmiiksi. Lattianpesurupeaman välissä kävin maistamassa suklaakuorurutusta. Maistui makealta.

Illan suussa pihalle kohosivat myös sadekatokset. Pohdimme tarjoilupöydän ja kaasugrillin parasta järjestystä.

Saunan kostea ilma oli uskomattoman rentouttava. Ihme, että näinkin huterana rakennus pitää näin paljon lämpöä sisällään. Pian pääsee nukkumaan. Aamulla pitää viedä ne kyltit sinne tienvarteen.

Mä tönäsin oven auki sumuiseen aamuun. Sadekatokset tais tulla tarpeeseen. Marian kanssa otimme kirveen ja kanisterin mukaan, ja lähdimme pystyttämään opastuskylttejä. Autolijat tuijottivat meitä, varsinkin kirvestä. Kahvivesikin tuli haettua.

Tajusin katselevani ihmisiä, jotka purkautuivat ulos bussista. No eihän niitä nyt ihan kamalasti tullut. Mitä toi auto tekee täällä? Ne piti jättää Maaniitylle. Partiopaita tuntui tosi ahdistavalta, sitäpaitsi mua paleli. Hei älkää nyt vielä menkö sisälle, siellä ei oo kaikki vielä valmista!

Ohjelma alkoi lipunnostolla. Kaisu ja Ylisen Mikko suoriutuivat oikein hyvin. Ai niin, Figun puhe. Mitenkäs se oli, kymmenen minuuttia vai? Taivaalta tihutti kylmää vettä.

Vieraat hajaantuivat tahoillensa. Sai kierrellä metsään vedettyä historiapolkua ja katsella sen varrelle pystytettyjä majoitteita. Sisällä Jykä näytti dioja. Mä katselin ne kahteen kertaan. Tuli mieleen monta mukavaa muistoa. Jos meidän lippukuntamme on antanut yhtä paljon edes puolille jäsenistään, kuin se on mulle antanut, on se antanut tosi paljon tosi monille.

Pihalla oli makkaratarjoilu jo alkanut. Kamala nälkä. Hirveesti kaikkia tuttuja. Ei ehdi kyselemään kaikilta kuulumisia. Onkohan toi KeTy- huivinen jonkun äiti vai meidän vanha jäsen? Ehkä se on molempia. Kaikki saivat myös kakkua ja kahvia. Hyvä, ettei loppunu kesken!

Juhlallisuudet huipentuivat iltanuotioon. Laulettiin ja leikittiin. Katseltiin sudarien Pyhä Yrjö-näytelmää. Vanhat TapMelaiset joutuivat myös eläytymään rooleihinsa partioaiheisessa kertomuksessa. Mäkin haluaisin esittää tuoht! Aika iso sisaruspiiri meistä tuli. Ääni meinas pettää koko ajan. Ei pitäis ikinä vetää kilpaa huutamisleikkejä ja toimia esilaulajana samalla iltanotskilla.

Bussi starttasi kohti Tapiolaa. Loput vieraat maleksivat kohti autojaan. Joku on astunut kameran hihnan päälle. Se on ihan kuranen. Sadekatokset tulivat alas hyvää vauhtia. Hei kiva kun tulitte! Toivottavasti joku kutsuu mutkin TapMen synttäreille sitten kun mä oon iso.

URBAANI -ILTARETKI

"Toi!"
"Eiku otetaan toi!"
"Toipas"

Heikintorin videovuokraamon täyttää armoton kiljunta, kun **THE HAPSIAISET** valloittaa sen heinäkuun aurinkoisena keskiviikkoiltapäivänä.

Puolen tunnin kuluttua melkein täysi raatimme (vain Kata ja pakkii puuttuivat) sai valittua ikiikiiki (NOT) -ihanan Mel Gibson -filmin "ikuisesti nuori", jonka loppu osoittautui täydeksi FIASKOKSI. (Miksi Mel ei valinnut nuorta ja kaunista naista? Miksi Mel vanhentui? Oi miksi?) Pyöräilimme Heikintorilta Heidin kotiin, jossa taloa ensin taloa ihasteltuamme aloitimme em. leffan katselun.

Nam-nami-nam-nam... jätski, popparit, mansikat, aakkoset ja Turkishesh Pippurishesh maistuivat. Eräs nimeltä mainitsematon Suvii innostui syömään NUGAA-jätskiä sylistään.

Elokuvan jälkeen lähes kaikki nauttivat vastavirtaporeuimalla allashuoneessa vesileikeistä. (Calling Jani Sievinen eller Antti Kasvio.) "Koukista jalkasi seinää vasten ja ponnista." "Merihädässä mies"

Lopuksi maistelimme Heidin äidin valmistamia voffeleita. He olivat hyviä. He kutsuivat meitä. Me söimme heidät kaikki. Sitten jokainen lähti oman kotonsa rauhaan.

Pistättekös te muut paremmaksi!?

- The Hapsiaiset kiittää : Heidiä emäntänä olosta sekä tämän äitiä vaivannäöstä
- Luonto kiittää : luonnonystävää

Luokitellut ilmoitukset

KAAIISUU...	Ja TapMe täytti 30 vuotta...
Oli siitä jotain hyötyä siitä saksan elikurssista!	JOULUKALENTEREITA myydään tänä vuonna raivoisasti!!!
Kuka söi ja kenen WAGUUMPAKATUT MIITWURSTIT?	Tää on Pastirol-päivä...
Snoopy-vaelluskengät ovat uusin haaste sympatexeille.	Kuka puhuu kielillä ja kuka norjaa - Kaga
Pete kulkee omia Sokosti-polkujaan...	Hetkinen... siis miten se nyt olikaan... että kuka tässä nyt teki ja mitä?
Jupi hei! ASENTO-LEPO-ASENTO-LEPO!!!	Se on se hiusten väri - ja annetaan BLONDEILLE miettimisaikaa.
Hei Tero! POKSAHDIT!!	Jollakin nimeltämainitsemattomalla lippukunnanjohtajalla ei ole perjantai-iltaisin muuta tekemistä kuin ajaa Lopelle pelottelemaan pieniä retkeläisiä soihduilla ja ovia lukitsemalla....
AURINGONKUKKA!	Tuomo kulta! Bussin ovea ei saa kärtsätä sytkärillä!
Pikkupojat iskivät TYTTÖJÄ Domissa...	Ei edes COLT-merkkisellä...
viikasta yöelämää Jeturkastilla.	TV-Shop palvelee sinua yötäpäivää.
BERLIININMUNKKI!	Käykääpä katsomassa Routon sääriä - Thai Masterilla se kyllä onnistuu!
och samma på svenska och engelska	EIKÄ SIINÄ VIELÄ KAIKKI!
TEINI-Tero... ja jutun taso oli???	THUNDER
Nää on taas näitä typeriä poika-liikkeitä	
RUUSKAN kutsukin sujui mainiosti.	

